

INTEL·LIGÈNCIES PER CREAR OCUPACIÓ

TRIBUNA

Diego Sánchez Pulido

EMPRESARI I PRESIDENT DEL GREMI D'HOTELERIA I TURISME DEL BAGES

Per sort, la societat i els coneixements evolucionen i la intel·ligència ja no es calcula només pel coeficient intel·lectual, sinó que tots estem d'acord que d'intel·ligències n'hi ha moltes, com fa uns anys va teoritzar el psicòleg Howard Gardner. Molts dels lectors saben que sóc empresari, o emprenedor com es diu actualment, i una de les meves vocacions

és animar els joves i els que no ho són tant a fer el seu camí aprofitant les seves potencialitats, les seves múltiples intel·ligències.

En èpoques en què la incidència de les universitats i les escoles de negoci sobre la societat era menor que l'actual, deïem que per tirar endavant una idea era necessari tenir un bon olfacte empresarial, ser valent i no arrugar-se davant de les adversitats que sempre sorgeixen quan es fan coses. Els temps han canviat, però els ingredients per tirar endavant una empresa són els mateixos. Les idees les hem de saber convertir en realitat a base d'empenta i de creure en nosaltres mateixos.

La por és mala consellera i encalla moltes idees, molts projectes. Els meus pares, amb els fills encara petits, no van tenir por de venir a Catalunya a obrir-se

camí; moltes de les empreses que actualment funcionen bé en aquest país van néixer del no res, de la inquietud de persones que tenien ganes de créixer, tant des del punt de vista personal com professional... I tampoc no tenen por tots aquells nouvinguts que cada dia obren comerços als nostres pobles i ciutats empesos per una cultura que prioritza el sacrifici i l'esforç.

És cert que l'economia no va bé i que els indicadors que es fan públics a diari no alimenten l'emprenedoria, però hem d'assumir que ens trobem davant d'una nova realitat, de la qual es deriven uns valors que poden ser substancialment millors dels que fluïen de l'abundància. Viure sense luxes, sense elements superflus, no és pas cap entrebanc per ser feliç. Conviure amb la crisi tampoc no ha de ser obstacle perquè no siguem capaços

de detectar les oportunitats empresarials. La nova realitat fa que haguem d'espermer les nostres intel·ligències, deixar la por enrere i demostrar que som capaços d'abandonar el discurs negatiu que, des de fa uns anys, s'ha instal·lat a la societat. Els màxims nivells d'atur són entre els joves, un col·lectiu que ha d'aprendre a explotar més el potencial d'imaginació i creativitat per emprendre el seu propi negoci.

Les administracions, les patronals i la societat, en general, hem de saber alimentar una nova cultura en la qual muntar una empresa es visualitzi com un acte de responsabilitat en què, a més dels beneficis justament guanyats, hi ha la creació de llocs de treball. En aquest sentit, deixeu-me felicitar aquelles escoles que han començat a impartir ensenyament sobre emprenedoria.

VIST I NO VIST

Jordi Sardans

HISTORIADOR

LA MEDITERRÀNIA HA DE CONTINUAR PROMOCIONANT MANRESA (I)

Les darreres declaracions de l'alcalde de Manresa, Valentí Junyent, en el sentit que la tasca de la fira ara directora de la Mediterrània-Fira d'Espectacles havia estat prou interessant, però entenia que, després de quatre anys, pogués ser rellevada del càrrec, criteri compartit amb el regidor de Cultura manresà, Joan Calmet, em fan suposar que ni l'un ni l'altre no saben gaire bé cap on van en aquest tema, i que, sigui la que sigui l'opinió personal que tinguin sobre la Fira Mediterrània, és clar que encara no s'han ado-

nat del caràcter de fira estratègica per al país i de la importància real que ha tingut aquests darrers anys per a Manresa.

Un estudi realitzat per professors de la Universitat de Deusto, ara fa dos anys, assenyalava la internacionalització de la fira, remarcava la presència a Manresa, en tres dies, de més de mil professionals del sector, el 14% dels quals eren programadors estrangers. També s'hi destacava que, de cada euro públic invertit, se'n generaven set de negoci, a l'entorn d'actes relacionats amb la cultura popular. La mateixa ciutat es beneficiava d'uns

tres milions d'euros.

Cal malbaratar aquest bagatge cultural? És clar que la fira s'ha sabut vendre i ha funcionat bé. Durant l'etapa que s'inicia el 2008, amb Tere Almar com a directora (procedent del Patronat de Cultura de l'Ajuntament de Mataró), s'han transgredit alguns conceptes que van arribar al seu auge amb la contractació de Carlos Santos per a la inauguració i tancament d'una de les fires, que, per cert, va servir per augmentar-ne la contemporaneïtat. Tampoc no hi ha cap dubte que la fira ha impulsat nacionalment Catalunya i la pro-

porció econòmica en relació amb l'organització de la fira, pel que fa a la Generalitat en relació amb l'Ajuntament de Manresa, ha estat d'1 a 10.

No em voldria equivocar, però el canvi en la direcció artística pot implicar també un canvi de projecte. És públic i notori que a Xavier Solà, secretari general del departament de Cultura de la Generalitat i tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Vic, per CiU, no li cau bé aquesta fira. Li agrada més el Mercat de Música Viva de Vic, en clau catalana, però també en plena decadència. Però els fets han demostrat a bastament

que la Fira Mediterrània s'ha internacionalitzat d'una manera molt més eficaç, amb els seus espectacles a la via pública, al carrer, amb grans dosis d'animació. Des de la temporada 2004-2005, el govern de progrés de la Generalitat dona ales a la fira, que ha comptat amb més programadors i espectacles que en altres llocs a priori més coneguts. Es va arribar a les 600 propostes de programació, quan en un any difícilment se'n programen 100. La població manresana, en principi reticent, cada vegada s'ha anat sentint més la fira com a pròpia.

ESTEM ARRACONATS

A PEU DE PÀGINA

Antoni Daura i Jorba

LIBRETER

Diguem-ho clar i sense embuts ni subterfugis. Els catalans vam sortir derrotats el 1714. Han passat quasi tres-cents anys. Fela segles que la monarquia castellana buscava unificar les lleis i costums de tots els pobles peninsulars mitjançant aliances estratègiques de tipus dinàstic (com corresponia en aquells temps) no exemptes d'inevitables xocs armats. I finalment, gràcies a l'adveniment dels Borbons, ho va aconseguir. De fet, els nostres avantpassats tenien l'horitzó mar enllà, tot i que és possible que veiessin Espanya, a la qual donaven l'esquena -igual que a Portugal-, com un espai geogràfic de convivència i bona relació veïnal, de la qual els portuguesos es

van poder escapar quan es van adonar que allò era impossible sense perdre la identitat. Els guanyadors, sortosament, no van poder assolir l'eliminació de la nostra cultura, per la fermesa tradicional de la gent i potser per la incapacitat de seduir-nos intel·lectualment, però sí que es van imposar clarament en els àmbits polítics i legislatius. I, d'aleshores ençà, Castella va passar a dominar i dirigir sense manies, com si fos el poble triat per Déu, l'antiga Hispània dels romans, fent-la a imatge i semblança seva. Es queda, doncs, l'Estat en majúscules. Recordem aquella famosa frase del filòsof madrileny José Ortega y Gasset, publicada al seu llibre *La España invertebrada* (1921): «Porque no se le dé vueltas: España es una cosa hecha por Castilla y hay razones para ir sospechando que en general sólo cabezas castellanas tienen órganos adecuados para percibir el gran problema de la España integral». Però, malgrat

«Em reafirma en l'existència contrastada d'uns grans grups nacionals que són, evidentment, permeables»

la seva potència, no aconseguí l'objectiu de la unificació cultural i malviu amb les tensions derivades de la seva impossibilitat d'admetre la diversitat.

Fa uns dies, un amable lector em va enviar una carta on em recriminava, entre d'altres coses, que en un article anterior englobés en un mateix grup homogeni tots els diversos pobles espanyols, no catalans. Ja sé que n'hi ha diversos, però en el reduït espai de què dispo també no puc detallar gaire. I és clar també que als Països Catalans tenim diferències internes. Ara bé, em reafirmo en l'existència contrastada d'uns grans grups nacionals que són, evidentment, permeables. Ni pitjors ni millors, però diferents. Perquè si no fos així ja no hi hauria discussió, oi? I penso igualment que arreu hi ha gent oberta, competent i creativa, però tampoc no podem amagar que alguns hem estat globalment més arraconats i espoliats que d'altres. I tampoc

«Si no volem admetre i reconèixer aquesta circumstància històrica no serem mai capaços de saber què hem de fer a partir d'ara»

s'hi val a fer ara comparances entre pobles nascuts en funció d'una divisió provincial (1833) i després autonòmica (1978) gens innocent.

Per altra banda, si no volem admetre i reconèixer aquesta circumstància històrica de llarg recorregut, no serem mai capaços de saber què hem de fer a partir d'ara. De fet, hi ha hagut, al llarg d'aquests segles, diverses maneres de voler arranjar la situació, sense forçar el tencament, mitjançant pactes que ens permetessin viure autònomament. Com també intents personals de voler dirigir Espanya des d'una perspectiva catalana, respectuosa i condescendent amb la idiosincràsia de cada poble i amb ganes de cercar el bé comú.

És el cas, per exemple, de Francesc Cambó, un home ben preparat per a aquesta tasca; una figura política de primer nivell del primer terç del segle XX que ens retrata magníficament l'obra pòstuma d'Heribert Barrera, *Cambó*, editat per Dèria. Sempre ha estat debades. No hi tenim cap paper i gens d'influència real, més enllà d'una certa condescendència formal. Ho entendrem d'una vegada?